

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารกับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

นิรมล ช่อม¹

¹สาขาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม และ 2) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ชั้นปีที่ 2-5 ประจำปีการศึกษา 2561 จำนวน 357 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบวัดทักษะการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบความสัมพันธ์ด้วยสถิติไคสแควร์

ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษามีระดับการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอยู่ในระดับสูง ร้อยละ 42.90 รองลงมา มีการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอยู่ในระดับสูงมาก ร้อยละ 29.70 มีการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 23.20 และมีการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอยู่ในระดับต่ำ ร้อยละ 4.20 ตามลำดับ และ 2) การรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมีความสัมพันธ์กับเพศ ระดับชั้นและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: การรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

The Relationship between the Literacy of Information Technology and Communication and the Academic Achievement of The Students at Chandrakasem Rajabhat University

Niramon Chaum¹

¹Library and Information Science Program Faculty of Humanities and Social Sciences, Chandrakasem Rajabhat University

Abstract

The objectives of this research were 1) to study the level of knowledge in terms of information and communication technology of undergraduate students and 2) to study the relationship between knowledge in terms of information and communication technology, and academic achievement of undergraduate students studying in Chandrakasem Rajabhat University. The sample was comprised of 357 students who were studying in Chandrakasem Rajabhat University. The test of knowledge in information and communication technology was employed as the main instrument to collect data concerning the level of students' knowledge. Descriptive statistics used in the research were frequency, percentage, average, and standard deviation. Chi-square correlation test was used to investigate the relationship between the level of knowledge in terms of information and communication technology and students' academic achievement.

The results of the research revealed that 1) The majority of students participating in this study (42.90%) had high level of knowledge in information and communication technology; followed by the second group whose knowledge in information and communication technology was found to be at the highest level 29.70%; 23.20% at medium level; and finally 4.20% at low level. Regarding the relationship between the level of information and communication technology knowledge and academic achievement, these two variables were found to be correlated with statistical significance at the level of .05. In addition, the level of knowledge in information and communication technology was also found to be correlated with gender with statistical significance at the level of .05.

Keywords: Knowledge Information and Communication Technology (ICT), Academic Achievement

บทนำ

ปัจจุบันเทคโนโลยีสารสนเทศได้เข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันของมนุษย์อย่างเห็นได้ชัดเจน เป็นยุคแห่งการติดต่อสื่อสารไร้พรมแดน มีการประดิษฐ์คิดค้น พัฒนาลิขิตอำนวยความสะดวกต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์ ความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีทำให้สามารถรับรู้ข้อมูลข่าวสารได้สะดวกและรวดเร็วขึ้น มนุษย์จึงได้เห็นความสำคัญของข้อมูล และใช้เสริมปัจจัยพื้นฐานในการดำรงชีวิตของมนุษย์ได้เป็นอย่างดี ความเจริญก้าวหน้าที่ไม่หยุดยั้งของเทคโนโลยีทำให้มนุษย์ต้องเรียนรู้และปรับเปลี่ยนตนเองให้ทันต่อวิทยาการใหม่ ๆ ทั้งในปัจจุบันและอนาคต เทคโนโลยีสารสนเทศเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคมอย่างรวดเร็ว ทั้งด้านการศึกษา เศรษฐกิจ สังคม การเมืองและวัฒนธรรม มีบทบาทที่สำคัญในการพัฒนาประเทศ องค์การต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ได้นำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการดำเนินงานในด้านต่าง ๆ ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงและสร้างโอกาสใหม่ ๆ ให้แก่องค์กร เช่น การปรับเปลี่ยนโครงสร้างดำเนินงานขององค์กรเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตและการบริการสร้างความสัมพันธ์และการแข่งขัน องค์การต่าง ๆ จึงจำเป็นต้องอาศัยบุคคลที่มีความรู้ความเข้าใจและความสามารถในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ มนุษย์ทุกคนควรเรียนรู้เกี่ยวกับเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อเป็นกำลังในการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศในประเทศให้ก้าวหน้าและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ผลจากการพัฒนาอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยีสารสนเทศทำให้องค์กร หรือหน่วยงานต้องเรียนรู้และนำเทคโนโลยีสารสนเทศที่เหมาะสมและทันสมัยเข้ามาประยุกต์ใช้ในการบริหารงานในองค์กรหรือหน่วยงานของตน เทคโนโลยีสารสนเทศจึงมีบทบาทสำคัญต่อการบริหารงานอย่างมาก (เอกราช เครือศรี, 2558)

แผนแม่บทเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2557-2561) มียุทธศาสตร์ที่ 1 ในการพัฒนาทุนมนุษย์ให้เข้าถึงและรู้เท่าทันเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ICT) เพื่อดำรงชีวิตและประกอบอาชีพอย่างพอเพียงด้วยแนวคิดสร้างสรรค์เชิงนวัตกรรม มีส่วนร่วมในการพัฒนาและใช้ประโยชน์จากการบริการ ICT (Participatory People) (กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร, 2557) โดยเฉพาะในสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาจำเป็นต้องนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ผู้เรียนให้มากขึ้น ซึ่งช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการสร้างสรรค์และใช้เทคโนโลยีสารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพ มีวิจรรย์ญาณและรู้เท่าทันเพื่อให้ประเทศเป็นสังคมอุดมปัญญา (Smart Thailand) อันนำไปสู่สังคมฐานความรู้และนวัตกรรมอย่างมั่นคงและยั่งยืน ภายใต้สถานการณ์ที่ยังคงมีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากมายทั้งภายในและภายนอกที่ส่งผลต่อการพัฒนาประเทศในอนาคตไม่ว่าจะเป็นด้านเศรษฐกิจสังคม การเมือง พลังงาน และสิ่งแวดล้อมตลอดจนเทคโนโลยี ทำให้จำเป็นต้องเตรียมความพร้อมและสร้างภูมิคุ้มกันของประเทศให้เข้มแข็ง การผสมผสานเศรษฐกิจกับ

เทคโนโลยีที่ทันสมัยเป็นปัจจัยหนึ่งที่ผลักดันให้เกิดเศรษฐกิจฐานความรู้ (Knowledge-based Economy) ซึ่งเป็นการนำเทคโนโลยีความคิดสร้างสรรค์และความรู้ที่เหมาะสมมาพัฒนาให้เกิดเป็นมูลค่าทางเศรษฐกิจ สถาบันอุดมศึกษาจึงต้องมีบทบาทมากขึ้นในการศึกษาวิจัยเพื่อสร้างสรรค์องค์ความรู้หรือนวัตกรรมภายใต้การสนับสนุนของรัฐในด้านงบประมาณและทรัพยากรอย่างต่อเนื่อง ต่อยอดความรู้และการใช้เทคโนโลยี โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสนับสนุนสถาบันอุดมศึกษาในระดับภูมิภาคและท้องถิ่น (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2556)

จากผลการสำรวจการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในสถานศึกษา พ.ศ. 2551 ของสำนักงานสถิติแห่งชาติโดยการรวบรวมข้อมูลจากผู้บริหารสถานศึกษาและครูอาจารย์ ผู้สอนเกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีและการสื่อสารในการเรียนการสอนและการวิจัยจากสถานศึกษาทั่วประเทศ ครอบคลุมทุกระดับการศึกษา ประกอบด้วยการศึกษาขั้นพื้นฐาน อาชีวศึกษา อุดมศึกษา และการศึกษานอกโรงเรียน ผลสำรวจแสดงให้เห็นว่าสถานศึกษาทุกระดับมีการใช้คอมพิวเตอร์เป็นโครงสร้างพื้นฐานด้านเทคโนโลยีและการสื่อสารที่สำคัญ โดยมีคอมพิวเตอร์ในระดับการศึกษา ระดับอุดมศึกษา ร้อยละ 55.0 เมื่อเปรียบเทียบอัตราส่วนนักเรียน/นักศึกษา ต่อเครื่องคอมพิวเตอร์ พบว่า ระดับอุดมศึกษา 11 คนต่อเครื่อง ส่วนอัตราส่วนของครูอาจารย์ ผู้สอนต่อเครื่องคอมพิวเตอร์ในระดับอุดมศึกษา เท่ากับ 3 คนต่อเครื่อง ในสถานศึกษาทุกระดับส่วนใหญ่มีการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต ระดับอุดมศึกษามีการเชื่อมต่อไร้สายสูงสุดร้อยละ 93.3 และต่ำสุดในระดับพื้นฐาน เพียงร้อยละ 19.6 สำหรับการใช้เทคโนโลยีและการสื่อสารเป็นฐานในการเรียนรู้ พบว่าส่วนใหญ่ครู/อาจารย์/ผู้สอนมีเครื่องคอมพิวเตอร์และอีเมลเป็นของตนเอง ยกเว้นระดับพื้นฐานที่มีเพียงร้อยละ 37.9 เท่านั้น นอกจากนี้ ผลสำรวจได้แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างด้านเทคโนโลยีและสื่อสารในแต่ละระดับการศึกษาในเรื่องหลักสูตรด้านเทคโนโลยีและการสื่อสารที่เปิดสอน การพัฒนาบุคลากรด้านเทคโนโลยีและการสื่อสาร งบประมาณการวางแผนงานเกี่ยวกับเทคโนโลยีและการสื่อสาร การใช้เทคโนโลยีและการสื่อสารเพื่อบริหารจัดการ และการวิจัยด้านเทคโนโลยีและการสื่อสาร ตลอดจนการให้ความสำคัญของเทคโนโลยีและสื่อสาร และความพร้อมของสถานศึกษาและบุคลากรด้านเทคโนโลยีและสื่อสาร (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2561)

การยกระดับคุณภาพการศึกษาให้ประสบผลสำเร็จได้ ผู้เรียนต้องสามารถเข้าถึงแหล่งเรียนรู้ได้ทุกที่ทุกเวลาด้วยการใช้ประโยชน์จากการบูรณาการอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ที่ใช้กันอยู่ในชีวิตประจำวันให้สามารถติดต่อสื่อสารกันได้อย่างสะดวก ตลอดจนสร้างห้องเรียนแห่งอนาคตเพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการศึกษาใน 3 มิติ ได้แก่ การเข้าถึงแหล่งเรียนรู้ คือ เพิ่มศักยภาพการศึกษาค้นคว้าและการเข้าถึงแหล่งเรียนรู้แบบออนไลน์ การเรียนรู้ทุกที่ทุกเวลา คือ การเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้โดยไม่ขาดความต่อเนื่องด้วยการใช้อุปกรณ์

ส่วนตัวที่ทันสมัย และความหลากหลายของการเรียนรู้ คือ การเพิ่มความสามารถและอิสระในการเลือกวิธีการและสื่อการเรียนรู้ให้หลากหลายรูปแบบในห้องเรียนแห่งอนาคต (ปาวิต สารมะโน, 2559)

นับได้ว่าการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมีบทบาทในทุกวงการและจะทวีความสำคัญขึ้นเรื่อย ๆ โดยเฉพาะด้านการศึกษาที่เป็นแกนหลักของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพ อันนำไปสู่การพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืนต่อไป จึงควรศึกษาการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศของนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัย เพราะนักศึกษาระดับอุดมศึกษาต้องการทักษะในการเรียนรู้ด้วยตนเอง รวมทั้งต้องการเข้าถึงสารสนเทศที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วตลอดเวลา ทำให้นักศึกษาในศตวรรษนี้ต้องมีทักษะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมากขึ้น เพื่อส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต สถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ จึงได้มีการนำเทคโนโลยีสารสนเทศเข้าไปใช้กันอย่างแพร่หลาย มหาวิทยาลัยของภาครัฐและเอกชนมีห้องปฏิบัติการคอมพิวเตอร์เพื่อช่วยในงานสอนและงานเชิงบริหาร อีกทั้งยังมีการเชื่อมต่อเครือข่ายคอมพิวเตอร์ภายในมหาวิทยาลัยและเชื่อมต่อในระดับประเทศ ตลอดจนระดับนานาชาติทั่วโลกโดยอาศัยเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เกิดเป็นชุมชนบนเครือข่ายขึ้น การใช้เครือข่ายคอมพิวเตอร์ เป็นตัวกลางเชื่อมทำให้ระบบการเรียนการสอนเกิดขึ้นได้ ตลอดเวลาและสามารถส่งข่าวสารถึงกันได้เนื่องจากเทคโนโลยีเครือข่ายทำให้ระยะทางไร้ความหมาย สามารถขนส่งข้อมูล ครึ่งละจำนวนมาก ๆ และรวดเร็ว (ภาสกร เพ็ชรประไพ, 2548)

เทคโนโลยีสารสนเทศมีให้เลือกมากมายตามความต้องการของผู้ใช้ แต่การเลือกใช้ก็ควรจะเหมาะสมและมีประโยชน์ โดยเฉพาะเด็กและเยาวชนซึ่งจะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศต่อไปในอนาคตก็ต้องเกี่ยวข้องกับการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ นักศึกษาควรปรับตัวและเรียนรู้การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศที่เหมาะสมกับชีวิตประจำวันและอนาคต สิ่งที่น่าเป็นห่วงคือนักศึกษาเลือกใช้เทคโนโลยีสารสนเทศอย่างไรจึงจะไม่ก่อให้เกิดปัญหากับครอบครัวและสังคม เนื่องจากเด็กและเยาวชนเป็นวัยแห่งการเรียนรู้และเป็นพลังสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติในอนาคต สำหรับมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมได้มีการบริการด้านไอทีที่หลากหลายและสนับสนุนการจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษา ได้แก่ ห้องเรียนอัจฉริยะ ระบบ WIFI ภายในมหาวิทยาลัย ห้องบริการอินเทอร์เน็ต ห้องคอมพิวเตอร์สำหรับสืบค้นข้อมูล ห้องเรียนอีเลิร์นนิ่ง เครื่องคอมพิวเตอร์สำหรับบริการ รวม 338 ชุด (สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม, 2561) แต่เนื้อหาที่อยู่ในอินเทอร์เน็ตมีทั้งประโยชน์และโทษ หากนักศึกษาได้รับข้อมูลที่เท็จจริง หรือได้รับข้อมูลจากผู้ไม่หวังดีที่ใช้อินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องมือประกอบอาชีพไม่สุจริต นักศึกษาเหล่านั้นอาจจะถูกชักนำไปในทางที่เลวร้ายได้

ซึ่งผลที่เกิดขึ้นก็ปรากฏให้เห็นอยู่บ่อย ๆ นอกจากนั้นปัญหาความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับเด็กและเยาวชนสูงขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อโลกก้าวเข้าสู่ยุคดิจิทัล เกมเป็นสิ่งที่น่าหลงใหลสำหรับเด็กและเยาวชนอย่างชนิดถอนตัวไม่ขึ้น ความรุนแรงและสิ่งยั่วยุต่าง ๆ ในเกมมีผลต่อพฤติกรรมที่ไม่น่าเชื่อว่าจะเกิดขึ้นได้ในเด็กและเยาวชน ดังนั้น จึงจะต้องมีการดูแลและควบคุมการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศของเด็กและเยาวชนอย่างใกล้ชิด (อรรถพล กิตติธนาชัย, 2555)

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม เพื่อจะทำให้ทราบถึงข้อเท็จจริงของลักษณะการใช้เทคโนโลยีของนักศึกษาว่ามีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหรือไม่ ผลการวิจัยครั้งนี้จะทำให้ได้ข้อมูลเพื่อนำผลวิจัยเป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาระบบบริการเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารทั้งด้านการเรียนการสอน การใช้เทคโนโลยี ให้มีประสิทธิภาพสูงสุด อันจะส่งผลให้นักศึกษามีทักษะการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพิ่มมากขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ชั้นปีที่ 2-5 ประจำปีการศึกษา 2561 จำนวน 3,325 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ชั้นปีที่ 2-5 ประจำปีการศึกษา 2561 โดยผู้วิจัยกำหนดขนาดตัวอย่างจากประชากรที่ระดับความเชื่อมั่นและยอมรับความคาดเคลื่อนได้ ร้อยละ 5 จากนั้นคำนวณหาขนาดตัวอย่างจากสูตรของยามานะ (Yamane, 1973) ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 357 คน

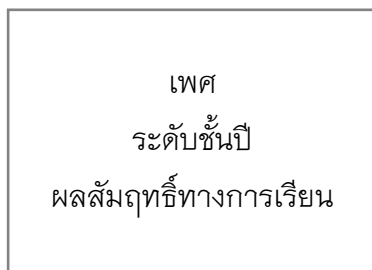
ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. ตัวแปรต้น ได้แก่ เพศ ระดับชั้นปี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
2. ตัวแปรตาม ได้แก่
  1. ระดับการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ประกอบด้วย 7 ทักษะ ได้แก่
    - 1.1 การกำหนดขอบเขตสารสนเทศ

- 1.2 การเข้าถึงสารสนเทศ
- 1.3 การจัดการสารสนเทศ
- 1.4 การบูรณาการสารสนเทศ
- 1.5 การประเมินสารสนเทศ
- 1.6 การสร้างสรรค์สารสนเทศ
- 1.7 การสื่อสารสารสนเทศ
2. ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตัวแปรต้น

ตัวแปรตาม

1. ระดับการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษา
  - 1.1 การกำหนดขอบเขตสารสนเทศ
  - 1.2 การเข้าถึงสารสนเทศ
  - 1.3 การจัดการสารสนเทศ
  - 1.4 การบูรณาการสารสนเทศ
  - 1.5 การประเมินสารสนเทศ
  - 1.6 การสร้างสรรค์สารสนเทศ
  - 1.7 การสื่อสารสารสนเทศ
2. ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

ภาพที่ 1: กรอบแนวคิด

วิธีดำเนินการวิจัย

เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบทดสอบวัดระดับทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ผู้วิจัยได้ทำการพัฒนาโดยศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการใช้สารสนเทศและเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารจากหนังสือ วารสาร เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ รวมถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาเป็นพื้นฐานในการพัฒนาการตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

รายละเอียดของเครื่องมือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบทดสอบ ได้แก่ เพศ ชั้นปีที่ศึกษา สาขาวิชาลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีลักษณะเป็นแบบสอบถามแบบตรวจสอบรายการ

ตอนที่ 2 แบบทดสอบเกี่ยวกับการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของ The iSkills 7 มาตรฐาน (Macklin, 2007) ได้แก่

มาตรฐานด้านการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

มาตรฐานที่ 1 ผู้รู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมีความสามารถในการกำหนดขอบเขตสารสนเทศโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เพื่อระบุความต้องการสารสนเทศได้อย่างเหมาะสม

มาตรฐานที่ 2 ผู้รู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมีความสามารถในการเข้าถึงสารสนเทศโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร การรู้เกี่ยวกับการรวบรวม และรู้วิธีที่จะจัดเก็บและค้นคืนสารสนเทศ ระบุแหล่งสารสนเทศ

มาตรฐานที่ 3 ผู้รู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมีความสามารถในการจัดการสารสนเทศโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เพื่อประยุกต์ใช้สารสนเทศในองค์กรหรือการใช้รูปแบบการจัดหมวดหมู่สารสนเทศ

มาตรฐานที่ 4 ผู้รู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมีความสามารถในการบูรณาการสารสนเทศโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เพื่อตีความหมาย เชื่อมโยงสังเคราะห์สรุป เปรียบเทียบ และเปรียบเทียบสารสนเทศได้

มาตรฐานที่ 5 ผู้รู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมีความสามารถในการประเมินสารสนเทศโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เพื่อการประเมินระดับของสารสนเทศที่สอดคล้องกับความต้องการตอบสนองของวัตถุประสงค์และปัญหา รวมทั้งความทันสมัยของเนื้อหา

มาตรฐานที่ 6 ผู้รู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมีความสามารถในการสร้างสรรค์สารสนเทศโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เพื่อการปรับแต่งการประยุกต์การออกแบบประดิษฐ์ หรือสร้างสรรค์สารสนเทศ

มาตรฐานที่ 7 ผู้รู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมีความสามารถในการสื่อสารสารสนเทศโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เพื่อการสื่อความสารสนเทศในบริบทสภาพแวดล้อมทางเทคโนโลยีสารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพ

ผู้วิจัยแบ่งการทดสอบการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารออกเป็น 7 มาตรฐาน มาตรฐานละ 5 ข้อรวมเป็นแบบทดสอบทั้งสิ้นจำนวน 35 ข้อ โดยผู้วิจัยได้ออกแบบให้แบบทดสอบเป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบที่มี 4 ตัวเลือก ในแต่ละข้อมีคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียว

และกำหนดให้เกณฑ์การให้คะแนนมีเพียง 2 ค่า คือ ตอบถูกต้องค่าคะแนนเท่ากับ 1 คะแนน ตอบผิดหรือไม่ตอบได้ค่าคะแนนเท่ากับ 0 คะแนนซึ่งมีการกำหนดเกณฑ์ในการวัดการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ระหว่างร้อยละ 1-20 หมายถึง มีการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารระดับต่ำที่สุด
ระหว่างร้อยละ 21-40 หมายถึง มีการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารระดับต่ำ
ระหว่างร้อยละ 41-60 หมายถึง มีการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารระดับปานกลาง
ระหว่างร้อยละ 61-80 หมายถึง มีการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารระดับสูง
ร้อยละ 81 ขึ้นไป หมายถึง มีการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารระดับสูงมาก

จากนั้น ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบเสนอแก่ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน เพื่อพิจารณาความตรง (Validity) ของแบบทดสอบและดำเนินการตรวจสอบ ค่าความเที่ยง (Reliability) ของแบบทดสอบ โดยนำไปทดสอบกับนักศึกษาชั้นปีที่ 2-5 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน จากนั้นนำมาวิเคราะห์หาค่าความเที่ยงด้วยวิธีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคอนบาร์ค (Cronbach's Alpha Coefficient) ผลปรากฏว่ามีค่าเท่ากับ 0.905 แสดงว่าแบบทดสอบมีความเที่ยงตรงสูง

การรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยนำแบบทดสอบไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 357 คน เก็บข้อมูลโดยให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบโดยตรง โดยมีหนังสือขอความอนุเคราะห์จากอาจารย์ที่ปรึกษาหรืออาจารย์ประจำวิชา เพื่อขอเวลาสำหรับทดสอบนักศึกษา
2. ผู้วิจัยเก็บแบบทดสอบคืนจากนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเพื่อนำมารวบรวม และทำการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป
3. ผู้วิจัยสัมภาษณ์นักศึกษาชั้นปีที่ 2 ถึง 5 รวม 35 คน ซึ่งแบ่งตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 5 ระดับ ๆ ละ 7 คน โดยการคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจง โดยใช้แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ SPSS นำข้อมูลที่รวบรวมจากการทดสอบที่ตรวจสอบความถูกต้องแล้ว นำมาวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) และวิเคราะห์สถิติเชิงอนุมาน การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

1. สถิติพรรณนา (Descriptive Statistics) ประกอบด้วย ค่าความถี่ ร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน อธิบายข้อมูลสถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบทดสอบ ได้แก่ เพศ ชั้นปีที่ศึกษา สาขาที่ศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษา

2. การวิเคราะห์ค่าความสัมพันธ์โดยใช้สถิติค่าไคสแควร์วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษามหาวิทยาลัยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลการวิจัย

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามส่วนมากเป็นเพศหญิง ร้อยละ 51.80 เพศชาย ร้อยละ 48.20 ส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 2 ร้อยละ 33.30 ชั้นปีที่ 3 ร้อยละ 33.10 ชั้นปีที่ 4 ร้อยละ 29.10 และชั้นปีที่ 5 ร้อยละ 4.50

นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนส่วนมากอยู่ในระดับดีร้อยละ 25.80 รองลงมาอยู่ในระดับพอใช้ร้อยละ 24.90 อยู่ในระดับอ่อนร้อยละ 19.00 อยู่ในระดับอ่อนมากร้อยละ 16.50 อยู่ในระดับดีมากร้อยละ 13.70 ตามลำดับ

ตารางที่ 1 ระดับการเรียนรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษาจำแนกตามระดับการรับรู้

ข้อที่	ระดับการเรียนรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร	จำนวน	ร้อยละ
1	ระดับต่ำที่สุด (ร้อยละ 1-20)	-	-
2	ระดับต่ำ (ร้อยละ 21-40)	15	4.20
3	ระดับปานกลาง (ร้อยละ 41-60)	83	23.20
4	ระดับสูง (ร้อยละ 61-80)	153	42.90
5	ระดับสูงมาก (ร้อยละ 81 ขึ้นไป)	106	29.70
รวม		357	100.0

จากตารางที่ 1 พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีการรับรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอยู่ในระดับสูง ร้อยละ 42.90 รองลงมา มีการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอยู่ในระดับสูงมาก ร้อยละ 29.70 มีการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 23.20 และมีการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอยู่ในระดับต่ำ ร้อยละ 4.20 ตามลำดับ

ตารางที่ 2 ระดับการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษาจำแนกตามมาตรฐาน

ข้อที่	รายการ	ร้อยละ	ระดับการรับรู้
1	การกำหนดขอบเขตสารสนเทศ	70.52	สูง
2	การเข้าถึงสารสนเทศ	70.25	สูง
3	การจัดการสารสนเทศ	70.61	สูง
4	การบูรณาการสารสนเทศ	72.89	สูง
5	การประเมินสารสนเทศ	70.20	สูง
6	การสร้างสรรค์สารสนเทศ	73.28	สูง
7	การสื่อสารสารสนเทศ	68.52	สูง
รวม		70.90	สูง

จากตารางที่ 2 พบว่า นักศึกษามีการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารโดยภาพรวมแล้วอยู่ในระดับสูง ร้อยละ 70.90 และเมื่อพิจารณาแต่ละมาตรฐานแล้ว พบว่า นักศึกษามีการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศแต่ละมาตรฐานอยู่ในระดับสูงเช่นเดียวกัน โดยเรียงลำดับจากคะแนนมากไปหาน้อย ดังนี้ การสร้างสรรค์สารสนเทศ ร้อยละ 73.28 รองลงมา ได้แก่ การบูรณาการสารสนเทศ ร้อยละ 72.89 การจัดการสารสนเทศ ร้อยละ 70.61 การกำหนดขอบเขตสารสนเทศ ร้อยละ 70.52 การเข้าถึงสารสนเทศ ร้อยละ 70.25 การประเมินสารสนเทศ ร้อยละ 70.20 และการสื่อสารสารสนเทศ ร้อยละ 68.52 ตามลำดับ

ตารางที่ 3 ความสัมพันธ์ระหว่างการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารกับเพศของนักศึกษา

เพศ	ระดับการรู้เทคโนโลยี					รวม	Chi-Square
	ต่ำที่สุด	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	สูงมาก		
ชาย	-	9	68	74	21	172	72.872*
หญิง	-	6	15	79	85	185	
รวม	-	15	83	153	106	357	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 3 พบว่า การรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมีความสัมพันธ์กับเพศของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยส่วนใหญ่ นักศึกษาที่เป็นเพศหญิงมีระดับการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอยู่ในระดับสูงมาก จำนวน 85 คน และนักศึกษาที่เป็นเพศชายมีระดับการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอยู่ในระดับสูง จำนวน 74 คน

**ตารางที่ 4 ความสัมพันธ์ระหว่างการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารกับระดับชั้น
ของนักศึกษา**

ระดับชั้น	ระดับการรู้เทคโนโลยี					รวม	Chi-Square
	ต่ำที่สุด	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	สูงมาก		
ปีที่ 2	-	6	54	52	6	118	87.302*
ปีที่ 3	-	3	19	52	45	119	
ปีที่ 4		3	9	44	48	104	
ปีที่ 5		3	1	5	7	16	
รวม	-	15	83	153	106	357	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4 พบว่า การรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมีความสัมพันธ์กับระดับชั้นของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยส่วนใหญ่นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ระดับชั้นปีที่ 2 มีระดับการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 54 คน นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 3 มีระดับการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอยู่ในระดับสูง จำนวน 52 คน นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 4 มีระดับการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอยู่ในระดับสูงมาก จำนวน 48 คน และนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 5 มีระดับการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอยู่ในระดับสูงมาก จำนวน 7 คน

**ตารางที่ 5 ความสัมพันธ์ระหว่างการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารกับผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนของนักศึกษา**

ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน	ระดับการรู้เทคโนโลยี					รวม	Chi-Square
	ต่ำที่สุด	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	สูงมาก		
อ่อนมาก	-	4	22	27	6	59	89.246*
อ่อน	-	2	35	30	1	68	
พอใช้	-	3	14	40	32	89	
ดี	-	3	6	37	46	92	
ดีมาก	-	3	6	19	21	49	
รวม	-	15	83	153	106	357	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 5 พบว่า การรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยส่วนใหญ่

นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับอ่อนมาก มีระดับการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอยู่ในระดับสูง จำนวน 27 คน นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับอ่อน มีระดับการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 35 คน นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับพอใช้มีระดับการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอยู่ในระดับสูง จำนวน 40 คน นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดีมีระดับการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอยู่ในระดับสูงมาก จำนวน 46 คน และนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดีมากมีระดับการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอยู่ในระดับสูงมาก จำนวน 21 คน

อภิปรายผลการวิจัย

1. นักศึกษามีการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารโดยภาพรวมแล้วอยู่ในระดับสูง ร้อยละ 70.90 และเมื่อพิจารณาแต่ละมาตรฐานแล้ว พบว่า นักศึกษามีการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศแต่ละมาตรฐานอยู่ในระดับสูงเช่นเดียวกัน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก การรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่กลายเป็นสิ่งสำคัญและมีความจำเป็นมากขึ้นเรื่อย ๆ ในยุคที่สังคมและสิ่งแวดล้อมเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา และมีความสำคัญสำหรับการศึกษาทุกระดับและทุกสาขาวิชา เป็นกลยุทธ์ในการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต เอื้อต่อการเรียนรู้โดยไม่จำกัดเวลาและสถานที่ ทำให้สารสนเทศและเทคโนโลยีสารสนเทศกลายเป็นเครื่องมือที่สำคัญของการเรียนรู้ในยุคปัจจุบัน ดังนั้น ผู้ที่จะสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข คือ บุคคลที่สามารถเรียนรู้ตลอดชีวิตได้อย่างมีประสิทธิภาพ เมื่อสารสนเทศมีความสำคัญ สถาบันการศึกษาจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสร้างผู้เรียนให้เป็นผู้รู้สารสนเทศและเป็นผู้รู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ซึ่งถือเป็นกระบวนการทางปัญญาที่สร้างความเข้าใจในด้านความต้องการสารสนเทศ การค้นหาการประเมิน การใช้สารสนเทศ และการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ โดยอาศัยความสามารถและทักษะหลายประการ ประกอบด้วย ความสามารถด้านการคิด ตัดสินใจ ทักษะด้านการใช้เครื่องมือ อุปกรณ์และเทคโนโลยีต่าง ๆ ซึ่งต้องมีความรู้ไปพร้อมกับผู้เรียน เพื่อเอื้อประโยชน์ให้กับผู้เรียนในการแสวงหาและใช้สารสนเทศให้เกิดประโยชน์ต่อส่วนตัวและสังคม ถือได้ว่าเป็นบทบาทของสถานศึกษาที่จะต้องขับเคลื่อนการศึกษาให้มุ่งเน้นและให้ความสำคัญในการพัฒนาผู้เรียนเป็นผู้รู้สารสนเทศและรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารโดยเร่งด่วนและจริงจัง นักศึกษาระดับอุดมศึกษามีความต้องการทักษะในการเรียนรู้ด้วยตนเอง รวมทั้งมีความต้องการในการเข้าถึงสารสนเทศที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วตลอดเวลา ทำให้นักศึกษาในศตวรรษนี้ต้องมีทักษะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและสื่อสารมากขึ้น เพื่อส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต สถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ ได้มีการนำ

เทคโนโลยีสารสนเทศเข้าไปใช้กันอย่างแพร่หลาย มหาวิทยาลัยของภาครัฐและเอกชนมีห้องปฏิบัติการคอมพิวเตอร์เพื่อช่วยในงานสอนและงานเชิงบริหาร อีกทั้งยังมีการเชื่อมต่อเครือข่ายคอมพิวเตอร์ภายในมหาวิทยาลัยและเชื่อมต่อในระดับประเทศ ตลอดจนถึงระดับนานาชาติทั่วโลกโดยอาศัยเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เกิดเป็นชุมชนบนเครือข่ายขึ้น การใช้เครือข่ายคอมพิวเตอร์เป็นตัวกลางเชื่อมทำให้ระบบการเรียนการสอนเกิดขึ้นได้ตลอดเวลาและสามารถส่งข่าวสารถึงกันได้เนื่องจากเทคโนโลยีเครือข่ายทำให้ระยะทางไร้ความหมาย สามารถขนส่งข้อมูลครั้งละจำนวนมาก ๆ และรวดเร็ว (ภาสกร เพ็ชรประไพ, 2548) รวมทั้งมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมได้มีการบริการด้านไอทีที่หลากหลายที่สนับสนุนการจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการเรียนรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษา ได้แก่ ห้องเรียนอัจฉริยะ ระบบ WIFI ภายในมหาวิทยาลัย ห้องบริการอินเทอร์เน็ต ห้องคอมพิวเตอร์สำหรับสืบค้นข้อมูล ห้องเรียนอีเลิร์นนิ่ง เครื่องคอมพิวเตอร์สำหรับบริการ รวม 338 ชุด ด้วยเหตุนี้จึงทำให้นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมมีระดับการเรียนรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอยู่ในระดับสูง

2. การรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยส่วนใหญ่ นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับอ่อนมากมีระดับการเรียนรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอยู่ในระดับสูง ซึ่งแตกต่างจากงานวิจัยของ ศลิษา เลี่ยมสุวรรณ (2555) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ผลการวิจัยพบว่าระดับการเรียนรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดีเยี่ยม มีระดับการเรียนรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอยู่ในระดับต่ำ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับดีเยี่ยมมีความถนัดในศาสตร์และสาขาที่ตนเองศึกษา จึงทำให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง แต่ไม่ได้สนใจเรียนรู้ทักษะด้านอื่น ๆ โดยส่วนใหญ่ นักศึกษากลุ่มนี้มีความรู้ ทักษะ และ ความชำนาญเฉพาะศาสตร์สาขาที่ตนเองกำลังศึกษา มักจะใช้เวลาส่วนใหญ่รับผิดชอบในเรื่องการเรียน เก็บตัวอ่านหนังสือเรียน จับกลุ่มทบทวนบทเรียน และเรียนกวดวิชาเพิ่มเติม จึงไม่ชอบเข้าร่วมกิจกรรมหากไม่มีผลกับคะแนนโดยตรง จึงทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับดีเยี่ยม แต่จะไม่สนใจความรู้รอบตัวที่นอกเหนือจากตำราเรียนเท่าที่ควร ซึ่งจะแตกต่างจากนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับอ่อนมาก แต่มีระดับการเรียนรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอยู่ในระดับสูง เพราะนักศึกษากลุ่มนี้จะให้ความสนใจกับเรื่องอื่นที่อยู่รอบ ๆ ตัวมากกว่าเรื่องเรียน โดยเฉพาะเรื่องการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เช่น การใช้เครือข่ายทางสังคม

การเล่นเกมนอนไลน์ และกิจกรรมออนไลน์อื่น ๆ จึงทำให้นักศึกษากลุ่มนี้มีการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารสูงกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับดีมาก

ข้อเสนอแนะการวิจัย

ข้อเสนอแนะสำหรับการปฏิบัติ

1. ควรจัดโครงการอบรมเพื่อการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารให้แก่นักศึกษาเป็นประจำทุกปี
2. มหาวิทยาลัยควรสนับสนุนให้นักศึกษารู้สารสนเทศและเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารโดยการสนับสนุนอุปกรณ์และเทคโนโลยีให้เพียงพอและพร้อมใช้งานได้จริง
3. ผู้สอนควรบูรณาการการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง กระตุ้นให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาวิจัยผลกระทบด้านการศึกษาและการดำเนินชีวิตอันเนื่องจากการไม่มีทักษะการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัย
2. ควรศึกษาบทบาทของสถาบันการศึกษาต่อการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร. (2557). *ร่างแผนแม่บทเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ฉบับที่ 3) ของประเทศไทย พ.ศ. 2557-2561*. สืบค้นเมื่อ 28 มกราคม 2561, จาก <http://itc.ddc.moph.go.th>
- ปวิศ สารมะโน. (2559). *การพัฒนาโปรแกรมประเมินการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (ปริญญาคุชฎบัณฑิต สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา)*. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- ภาสกร เพ็ชรประไพ. (2548). *การศึกษาความต้องการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ของนักศึกษา ระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร (บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต)*. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร, กรุงเทพฯ.
- สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม. (2561). *จำนวนนักศึกษา*. สืบค้นเมื่อ 28 มกราคม 2561, จาก <http://reg.chandra.ac.th>
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2556). *แผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ 11 (พ.ศ.2555-2559)*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2561). *ความพร้อมของสถานศึกษาและบุคลากรด้านเทคโนโลยีและการสื่อสาร*. สืบค้นเมื่อ 28 มกราคม 2561, จาก <http://www.nso.go.th/>

- ศลิษา เลี่ยมสุวรรณ. (2555). การเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศและการรู้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัย: กรณีศึกษานักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี (ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการจัดการสารสนเทศ). มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, ปัตตานี.
- อรรถพล กิตติธนาชัย. (2555). พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศที่สัมพันธ์ต่อสมรรถนะของนักเรียนโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) (ปริญญามหาบัณฑิต สาขาเทคโนโลยีทางการศึกษา). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, กรุงเทพฯ.
- เอกราช เครือศรี. (2558). การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการบริหารงานของผู้บริหารสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32. *วารสารวิทยาลัยนครราชสีมา*, 25(32), 202-209.
- Macklin, S. A. (2007). iSkills and ICT literacy assessment: Building a case for collaboration between school and academic librarians. Retrieved April 16, 2010, from http://eric.ed.gov/ERICDocs/data/ericdocs2sql/content_storage_01/0000019b/80/43/41/c8.pdf
- Yamane, T. (1973). *Statistics: An introductory analysis* (3rd ed.). New York: Harper & Row Publication.